

Koja je uloga komunikacije u danasnjem zivotu i obrazovanju?

joi, 29 noiembrie 2012

Na ovaj nas je lanak potaknuo lanak kolegice iz redakcije, koja je u prijašnjem broju vrlo jednostavno i iskreno, ali ekspresivno pisala o odnosu u enik – profesor – obitelj u današnjem procesu odgoja i obrazovanja.

Naglasak u lanku na kolegice je svakako na komunikaciji u odnosu u enik – kola – obitelj. Nesumnjivo je da komunikacija odigrava važnu ulogu u svim segmentima života i društva. No, da bismo uspješno komunicirali moramo usvojiti i usvajati određena znanja tijekom cijelog života. Da bi djeca dobro komunicirala, s njima se od malih nogu mora razgovarati. Njima se moramo obrađati s jednakom pozornosti u kao i odraslima. Moramo imati strpljenja slušati i govoriti nam govore. I tu nastaje, danas, mali zastoj. Zastoj u smislu da jedna vrlo bitna karika u tom lancu komunikacije nedostaje. O tome je govorila i direktorica Florica Lupu.

Naime, zbog ekonomskih razloga danas su obitelji, nažalost, prepolovljene. Kao što je kolegica navela u prijašnjem lanku, vrlo često oba roditelja djeteta odlaze na rad u inozemstvo i djeca ostaju na brizi bake i djedova. Svi znamo, iz osobnog iskustva, da sve bake i djedove vole svoje unuke, ali oni ne mogu nadomjestiti roditelje. I ne mogu ih nadomjestiti ni skupi darovi kojima djecu obasipaju roditelji po povratu iz inozemstva. To ne može napraviti ni skupi laptop, telefon, odjeća ili bilo što drugo.

U cijeloj toj praznini koja nastaje zbog udaljenosti djece od roditelja pojavljuju se otuđenost, povlačenje u sebe, cjelodnevno druženje s kompjutorom, nezainteresiranost za školu ili za bilo koji drugi rad. Dijete sve manje komunicira, odnosno i kad komunicira ne govori o svemu onome što ga muči i iznutra. U školi se to posebno može vidjeti. Djeca, pogotovo ona mlađa, u svojim crtežima obično nacrtaju obitelj, zna i ono što oni žele vidjeti i u stvarnom životu u svojoj blizini. Slabi školski rezultati djece često se stavljaju samo na teret škole i samog učenika.

No, kako je kolegica dobro naglasila, za uspješno odgoj i obrazovanje djeteta potrebno je nekoliko elemenata, i me u njima obitelj odigrava ključnu ulogu. U svim se udžbenicima pedagogije i psihologije naglašava uloga obitelji u životu djece. Dijete koje se osjeća voljeno i zaštićeno, bit će kasnije puno sigurnije u sebe i uspješnije u životu. Treba me utim imati na umu da je to dugotrajni proces koji traje. Uostalom, dijete postaje punoljetno tek sa 18 godina.

Znači 18 godina života rasta, u enja, razgovora, pitanja i odgovora o životu, situacijama, o uspjesima i neuspjesima, o dobrim i lošim stvarima, o onome što se smije i ne smije raditi, ali pogotovo upijanja one tople obiteljske atmosfere, mjesta u kojem se svi osjećamo sigurno i zaštićeno. No, smatramo da obiteljska toplina pogotovo dolazi iz razgovora. Znači kad smo sigurni da, bez obzira što se dogodilo, bilo dobro ili loše, možemo doći i doma i bez straha govoriti o tome. Danas se postavlja pitanje: S KIM EMO RAZGOVARATI? IMAMO LI VREMENA ZA RAZGOVOR? HOĆE LI NAS NETKO SLUŠATI? HOĆE LI IMATI RAZUMIJEVANJA ZA NAŠE POTEŠKE?

Dobro bi bilo da nam na to pitanje odgovore i djeca, i profesori i obitelji.

